

Частина перша

КИЇВ

1

Пам'ятаю той день. Мені тридцять років, і я вперше виходжу заміж. Там, звідки я родом, непристойно виходити заміж так пізно. Для свого села я вже стара і, мабуть, якась трохи «порчена». Бо в тридцять свіжою бути неможливо. До того ж через кілька тижнів мені виповниться тридцять один.

Як і мріялося в дитинстві, я виходжу заміж у столиці нашої держави. За місцевого хлопця з дуже інтелігентної сім'ї, не такої, як у мене, звісно.

Я щаслива, худа, гарна, на мені сукня, зшита за власним дизайном у дорогому ательє. Зараз сьома година ранку, мене фарбує справжній візажист і знімає один із найкращих фотографів Києва. Через двадцять хвилин я зустрінуся з нареченим і ми поїдемо на фотосесію в яблуневий сад, потім вінчання, обід із родичами та вечірка для друзів.

Маю всього один короткий запис з весілля. Чоловік поставив собі у кишеню сорочки телефон, ввімкнений на режим «відео». Біля будинку нас чекали друзі. Вони стали коридором, сипали на нас пелюстки троянд, кричали: «Гірко!». Ми довго цілувалися, а потім читали обітниці.

Я обіцяла народити купу дітей. А він те, що кохатиме мене вічно.

Засинали ми дуже п'яні. Здається, що пили тільки хлопці і я, бо всі інші дівчата були вагітні, я думала, то був гарний знак. Ми з чоловіком дуже старалися весь місяць, щоб сьогодні я мала

один день затримки. Я точно була вагітною і рівно через дев'ять місяців народжуватиму першу дитину. Все мало бути, як у казці. Ідеально. Бо саме так я все це уявляла з самого дитинства.

Фото в інстаграмі — я у весільній сукні сиджу на стільчику посеред саду.

Підпис: «Почуваю себе найкрасивішою нареченою у світі».

114 уподобань, 98 коментарів

Вранці у мене почався цикл. Дивлячись на себе у дзеркало, я гучно проковтнула слину.

На подвір'ї мухи обсіли недоїдений фуршет. Ді-джей спав біля басейну, загорнувшись у рожеву куртку. Поруч із ним лежали здуті повітряні кульки. Одна золота рибка в акваріумі орендованої на добу хати плавала пузом догори. Звечора я обачно запхала до холодильника весільний торт. Коли відкрила дверцята, побачила у ньому вм'ятину від чийогось обличчя. Здається, то був силует нашого свідка.

Додому я їхала насуплена. Погладжувала великим пальцем каблучку на правій руці. Я була щаслива, та чомусь давило у грудях.

Літо

Минув рік. Сьогодні перша річниця нашого весілля.

У мене на обличчі почала вимальовуватися вертикальна зморшка між бровами. Я і так не досить привітна особа, а ще ця штука додає мені більше серйозності. Щоб ховати зморшки, я почала робити собі чуб ножицями чоловіка для вусів. Такий самий чубчик, як у герцогині Кембриджської.

Кожного ранку в мене однаковий ритуал, я роблю все швидко — чищу зуби, стаю на ваги, пісяю на тест на вагітність, готую сніданок, кидаю у смітник тест, трохи реву, гортаю стрічку

інстаграму, потім фейсбуку, дістаю зі смітника тест, щоб перевірити його знову, збираю сумку в басейн, чухаю собаку, кричу на виході: «Люблю тебе!», гримаю дверима, дивлюся, як двері ліфта автоматично зачиняються перед моїм обличчям.

За спиною стоїть колишня чоловіка і важко дихає мені у потилицю. Я веду зворотний відлік у голові, щоб не думати про неї. Ми живемо в одному будинку, вона на 10 поверхів вище, на 10 років молодша, на 10 сантиметрів вища за мене. В лівій руці я тримаю пакет зі сміттям, через тонкий поліетилен просвічується моя нескінченна надія — ціла купа тестів на вагітність з однією смужкою. Цікаво, вона на них дивиться? Знає, що це таке? Бляха, чому ми постійно зустрічаємося у цьому вузькому, як труна, ліфті?

На першому поверсі сидить беззуба консьержка, сторож наших життів.

«Доброго ранку!» — кричу їй через двері, стискаючи ніс пальцями, бо з її комори завжди тхне смаженою цибулею і старим тілом. Вона не виходить з будинку років сто. Все її життя сконцентроване в одній маленькій кімнаті. Степанівна знає, хто, де і як живе у нашому під'їзді. Спочатку ця мила жінка мені подобалась, а коли вона почала переповідати особисте життя мого чоловіка до того, як ми з ним зустрілися, я стала уникати її балачок.

На дворі вдихаю пекучий серпень, з минулим мого чоловіка ми розходимося у різні боки. Вона граційною ходою, я — згорбившись від важкої спортивної сумки через плече.

Фото в інстаграмі — ми з чоловіком посміхаємося, прямо дивлячись у камеру.

Підпис: «12 місяців щастя».

67 уподобань, 34 коментарі, одна нещасна жінка

2

Іду в басейн між багатоповерхівками, обліпленими зовнішньою рекламою. Минаю сумні обличчя місцевих людей, генделики, ларьки з квітами і київським хлібом, підслуховую уривки фраз продавчинь овочів, що завжди розмовляють по телефону, йду стежками повз дитячі майданчики, собаче лайно та смітники, фотографую пухнасті хмари у небі для майбутніх постів у мережах.

Ми з чоловіком живемо у гігантському спальному районі Києва. Тридцять років тому тут був пустир із перекотиполем. Зараз це бетонний сад, який постійно розростається вздовж і вишир. Головними вулицями їздять майже такі самі старі, як я, маршрутки «Богдан» жовтого з іржавим кольорами. Час зупиняється, якщо зайти в таку о восьмій ранку. Ви наче не прямуйте ні вперед у просторі, ні назад, ви деś посередині. Від мого дому до метро треба проїхати п'ять світлофорів, чотири офіційних і ще шість-сім зупинок на замовлення: «на повороті, біля Кишені, на АТС, на Княжому Затоні і т.д.», плюс легка пробка в процесі цього всього — і все, можна їхати назад додому митися. Я завжди намагаюся ходити пішки.

З маршрутки на зупинку вивалилися сонні люди. В руках вони тримали важкі торби та безкоштовні газети з метро. В головах несли мрії про те, як працюватимуть на себе, а не на того клятого начальника. Вони розходяться у різні боки, вправо, вліво, через перехід, хтось зупиняється біля ларька з кавою та випічкою. Я зливаюся на мить з натовпом, через секунду знову йду сама.

На рецепції в басейні одвічно мляві дівчата протягують ключі відвідувачам залу.

— Доброго ранку, — бере в мене пластиковий абонемент дівчина номер один, притискає його до автомата, на ньому з'являється вся інформація про мене. — Вам потрібно поновити довідку в басейн через чотирнадцять днів.

— Добре, — кажу я і забираю у дівчини номер два ключі від шухлядки.

Я пройшла через турнікет до входу в роздягальню. Лиш би нікого не зустріти зі знайомих. Я виросла в маленькому селі і все дитинство мріяла втекти звідти, щоб ходити по вулицях, де мене ніхто не знає, але за дванадцять років життя в Києві це стало неможливим.

Місто велике та перенаселене людьми, іноді дихати нічим і усамітнитися ніде. З часом будь-який населений пункт зменшується до розміру села. Зараз мені хочеться втекти в інше місце або навіть країну, де мене ніхто не знає. Де видно ліс або гори. І шумить море.

На дверях роздягальні справа висить напис «Преміум», на моїй буденно дивиться кожному в очі табличка «Нормал».

Усередині зустрічаю в'ялі тіла літніх втомлених жінок, вони їх тренують, миють в душі, витирають, мастять олією і кремом, сушать феном волосся, фарбують обличчя, стають на ваги, зітхають, перевзуваються з кросівок у туфлі, закривають гучно свої шухлядки і йдуть геть.

З душу вибігає гола дівчина з пружними грудьми та сідницями у формі горіхів, рівна засмага, ідеальний манікюр, жодної подряпинки на обличчі. Шкода, що я занадто лінива для солярію, штанги та інтервальних тренувань із випадками.

Я знайшла в собі любов до плавання в сім років, коли навчилася триматися на воді у ванній, яку набирала для мене бабуся влітку серед двору. Кожної суботи між літньою кухнею та будинком я лежала на спині й дивилася на листя дерев. Інколи мені у ванну падала вишня або яблуко. Льоп.

Плавати я навчилася самостійно. Перепливала всі ставки і річки, які мені траплялися. Коли мені було п'ять років, мене відвезли на море. Там я захворіла на ангіну. Ми два тижні просиділи з мамою у номері готелю і читали «Муху Цокотуху» по сто разів на день. За кілометр від нас шуміло море. І за легендою, ми купалися в ньому в перший день, але я зовсім цього не пам'ятаю.

Вода мене лікує. Я з нею зливаюся, як русалка. За дванадцять років життя у Києві я змінила приблизно десять басейнів, залежно від району, в якому орендувала квартиру. Раз на пів року я шукаю новий купальник. Рівно стільки він тримає форму, потім розповзається, перетворюючись на медузу.

Зараз у мене справжній спортивний купальник синього кольору з двома червоними смужками під маленькими грудьми.

Перед дзеркалом зав'язую рушник на талії і йду через душ у басейн. Назустріч мені шльопає гумовими капцями розпарений у бані грузин червоного кольору, дивлячись на мене, починає прицмокувати: «ц-ц-ц», я надягаю окуляри із дзеркальною поверхнею і йду, опустивши очі у свій несвіжий педикюр.

Обожнюю запах хлорки. Часто жадібно нюхаю свій купальник до прання. Люблю цей аромат на шкірі й у волоссі.

У приміщенні з басейном чую відлуння настанов тренерів, мене охоплює передчуття холодної води та мокрого волосся за вухами, що підло вилазить назовні. Хлюпаюся у воду на доріжку номер чотири, перед нею стоїть напис: «Для швидкого плавання». Почуваю себе Майклом Фелпсом у цю мить. Зі мною на доріжці ще дві людини, не можу зрозуміти, то хлопчачі тіла чи жіночі, так швидко вони плавають. Пірнаю повністю під воду, відштовхуюсь п'ятами від бортика і починаю пливти кролем. На першій доріжці я роблю все дуже швидко, як шалена, вдихаючи на кожне сьоме занурення, другу пливу повільніше, і так до десятої доріжки, потім вирівнююсь за швидкістю і пливу шістдесят басейнів без зупину.

Басейн, як медитація, жодних тривог, усі мої думки виходять через ніс разом із бульбашками повітря під водою. Коли я нарешті зупиняюся та виринаю зі своєї печери спокою, протираю пальцем зсередини запітнілі скельця окулярів, з великого плаката прямо перед доріжкою на мене звальюється болюча проблема. Вагітна жінка в купальнику рекламує плавання для дівчат при надії. Зупиняюся, п'ю воду зі своєї пляшки, далі

пливу брасом. Більше нічого не існує, тільки я і мої гребки. Там усе добре, не можу плакати, не можу думати, у воді все зникає.

На виході з прямокутного водяного острівця спокою подумки хвалю себе та вітаю з перемогою. Почуваюся Майклом Фелпсом на Олімпійських іграх. І бачу це по очах літніх жіночок на доріжках три і п'ять. Вони, як жаби, сидять у своїх гумових шапочках і зиркають на мене старістю та зморшками.

У туалеті у Майкла почався цикл. Він хлюпає носом, але робить це так, щоб ніхто не чув. Потім витирає сльози, умивається і йде перевдягатися. Не можу дивитися на себе у дзеркало. Знову пролетіла, знову не вийшло. В телефоні поставила відмітку в календаріку «початок циклу». Наступний почнеться через двадцять вісім днів. Через чотирнадцять — овуляція, і, може, вже тоді маленький хтось вирішить затриматися всередині мене. Я нервово риюся в сумці. Де ті клятві прокладки?

Я вийшла із залу, повільно перебираючи ногами, що несли мою важку голову.

— Хрустику, це ти, ой, привіт, як справи?

— Привіт, — підскачовиши, промовила я.

— Що нового? — Олена посміхалася білющими вінірами, що виглядали з обколотих ботоксом губ.

— Нормально.

— Щось ти така втомлена.

— Та я, е-е-е, плавала, от і втомилася.

— Бачила пост на фейсбуці, ти нарешті вийшла заміж, ха-ха, ти остання з роду Болейн, а діти коли?

— Скоро.

— Та то я так, чуеш, Хрустику, я, мабуть, побігла, у нас там зараз тренування почнеться. — А потім вона нахилилася до мене ближче і трохи тихіше додала: — Маю гарного косметолога, дуже круто робить ботокс, бачу, тобі вже пора, напишу в директ в інстаграмі її номер телефону.

— Я, а-а, добре.

— Бувай, мала, ха-ха-ха, рада була тебе бачити.

Я йшла снідати на першому поверсі залу. Кава з горіховим молоком, дві булочки з білого борошна, шматочок вершкового масла, омлет з овочами, одна пігулка заспокійливих. За вікном почався дощ. Я спостерігала за людьми, що побігли в різні сторони, прикриваючись пакетами, сумками або папками з документами. Дістала з внутрішньої кишені сумки телефон. На ньому світилася лампочка, прийшла купа повідомлень, серед них одне від Лери.

Лера

У мене затримка.
Смайлик перелякане обличчя.

Ти серйозно? Ви ж тільки місяць тому придумали, що хочете стати батьками. І одразу вагітна? От так раз і все? Захотіла — і збулося?

Я

Видаляю. Пишу знову.

Ураааа!

Я

Боже, як я рада!

Лерка, це ж суперновина.

Ти точно вагітна?

Дай знати, якщо зробиш тест.

Цьомаю.

Потім відкриваю фейсбук, скролю вниз, читаю по одному реченню з кожного поста, вниз, ще вниз, ще вниз. Хто цей страшний мужик на фотці з вбитим кабаном і чому він у мене в друзях? Перейшла на його сторінку, гортаю вниз, ще вниз. Назад вгору. Видалити з друзів. Ви впевнені? Та впевнена. Видаляю.

Відкриваю інстаграм. Які всі щасливі, уподобання тобі, Софко, за фото з Парижа, і тобі, Катю, за Італію з мамою, а тобі ні, і тобі дуля, ні, ні, ні. Закрити.

На виході з кафе біля смітника стояв дорослий чоловік із цигаркою в зубах і нервово натискав пальцями на екран телефона.

— Вибачте, у вас часом не буде сигарети?

— Так, ось, — він дістав із лівої кишені пачку «Мальборо» і простягнув мені.

Я глибоко затягнулася і, видихаючи, подумала: це остання. Все, я більше не палитиму, я не вагітна, отже, можу одну собі дозволити, нічого страшного.

Фото в інстаграмі — великі бульбашки в калюжах.

Підпис: «Здається, плани на сьогодні треба змінити».

34 уподобання, 2 коментарі:

«Яка гарна фотографія, на що знімаєте, якщо не секрет?»

«Клас, а у нас не було дощу вже місяць».

3

На роботі все стабільно. Я працюю у великій компанії серед натовпу SMM-ників. Купка хіпстерів у татухах сидить перед комп'ютерами у великому оупен-спейсі, відгородившись один від одного навушниками та чашками з чаєм. Ми вигадуємо для великих і малих амбітних компаній теперішнє, минуле та майбутнє.

Я плентаюся до свого робочого місця між довгими рядами потилиць і столів, заставлених бозна-чим. На мене ніхто не

звертає уваги. Ми вітаємося один з одним тільки біля кулера на кухні та у залі переговорів перед зустріччю з клієнтами. Раз на тиждень нас збирають у спеціальному скляному акваріумі для звітів, нагород та обговорення планів. Я відчуваю себе чужою серед них із першого дня роботи.

У мене чотири проєкти. Пишу про автобусних перевізників, які мандрують із України до Європи, історії про льон для магазину тканин, а ще на мені дитячий магазин та одна письменниця, яка бігає і продає книжки в інстаграмі. Про неї хочеться сказати окремо, щоб ви трохи більше зрозуміли, в чому сенс нашої роботи.

Ірма насправді не така, як в мережах. Вона не бігає, любить цигарки, може пригостити травою та ще має постійний досвід з різними хімічними речовинами, але ми фотографуємо її виключно із селерою та розповідаємо у дописах під світлинами про здоровий спосіб життя.

Усе, що робить вона, — це платить нам гроші. Я пишу тексти, відповідаю на коментарі під фотографіями та на приватні повідомлення. Скоро в неї вийде друга книга з рецептами щастя для людей у шаленому ритмі життя. Цю книгу, як і першу, пишу я. Зараз на її сторінці в інстаграмі п'ятдесят тисяч підписників, які розкуплять книжку за шалені гроші в перший тиждень передпродажу. У неї є ще одна сторінка в інстаграмі, закрита від сторонніх очей, для друзів. Туди доступу я не маю. Ми з Міною називаємо її «наша маленька позувальниця», бо зріст у неї 1,55.

Я плюхаюсь у своє зручне крісло, вмикаю комп, вдягаю навушники, поливаю з пляшечки фікус. Дістаю із сумки прокладки, три блокнотики для записів, шоколадки, кукурудзяні палички. Все вивалюю на стіл. Мої блокноти то окрема історія. Вони зі мною скрізь, у поїздках, на роботі, вдома. Я веду в них свої щоденники, роблю замітки по роботі, пишу тексти про людей. У дитинстві я писала в них вигадані жахливі історії про смерть сусідів. Мама завжди мене лякала, що відбере їх

і надрукує, якщо я не буду її слухати. Я ховала їх на оригінали або під матрац і продовжувала писати.

Вводжу пароль на компі «ua.net.ua», на заставці з'являється ввімкнена лампочка на чорному фоні. В усі месенджери підвантажуються повідомлення. Я вмикаю свій плейлист, він починається з пісні «So Long (As We Are Together)» Tim Minchin (наша весільна).

23 повідомлення на мейл, 11 на робочій сторінці фейсбуку, 15 повідомлень у чаті книжкового клубу, 12 нових постів у телеграмі від різних каналів, переключаюся на робочі сторінки інстаграму — там усе завалено коментарями без відповіді та повідомленнями у дірект, які я можу бачити тільки в телефоні. У вайбері висить повідомлення від мами. У месенджері фейсбуку — від чоловіка. Це єдині повідомлення, на яких у мене не стоїть перекреслений дзвіночок. Усі решта на беззвучному режимі.

Діма

Котику, так що?

Ми ввечері кудись збираємося?

Чи на домашньому?

А як отой мексиканський називається?

Я забронюю, якщо підемо, бо п'ятниця ж.

Я нікуди не хочу, настрої гівняний,
у мене почався цикл, я всіх ненавиджу.
Хочу закритися у ванній і щоб мене
ніхто не чіпав.

Я

Видаляю.

Посилання на ресторан.

Діма

Добре, котику. Люблю тебе.
Смайлик сердечко.

Ія.**Я**

— Це що, прокладки на робочому столі в офісі? Айай-ай. — Злякала мене Міна.

— О, привіт, ти щось сьогодні рано.

— Виспалася, — сказала, колупаючись у нігтях, Міна, — через тиждень ідемо до нашої позувальниці, вже щось написала для неї?

— Маю три історії: просвітлення від насіння чіа, бобів та молитов на світанку.

Ми обидві зареготали.

4

Нещодавно в моєму житті з'явилася вона. Ми познайомилися на тренінгу з просування свого бренду в соціальних мережах.

Сидячи поряд на дивані, ми підсміювалися над дівчатами, що прийшли вигадувати собі ідеальне життя та рекламувати це через квадратики малюнків у мережах, не маючи при цьому ні роботи, ні талентів. На питання, що ви хочете показувати в мережах, вони казали: «Себе», кліпали та заковували очі під лоба. На обідній перерві в цьому карнавалі вигаданих історій ми опинилися поряд.

Висока худорлява блондинка з довгими дредами, зав'язаними у товстий хвіст.

«Я Марина», — сказала вона, посміхаючись рівними білими зубами та ясно дивлячись на мене майже прозорими блакитними очима. Думаю, що з такими дівчатами чоловіки мріють одружитися в перший день знайомства.